

καὶ μνησίκακόν του ἦθος. Ἡ ἀδυσώπητος ἐπιμονὴ προέβαλεν ἀλγεινῶς τὴν μικράν· δύο μεγάλα ἔργα ἦλθαν εἰς τοῦ ὀφθαλμοῦ της, καὶ κατέβησαν ῥαδίως ἐπὶ τῶν παρεϊδίων της.

Ἢ τότε ἡ αὐστηρότης μου διεσκεδάσθη ὡς ὀμίχλη. τί πλέον ἠδυνάμην ν' ἀπαιτήσω; Ἐπρεπε νὰ ζητήσω γονυπετὴ συγχώρησιν; Τοιούτῃ βεζιρική ἀπαίτησιν δὲν ἐσυμβιβάζετο μὲ τὰ πρόσπρατα καὶ ἀμφισβητήματα δικαιωμάτων μου. Καὶ ἔπειτα, πῶς ν' ἀντιπῶ εἰς τὸ θέληγτρον τῶν δακρύων της, καὶ ἀντιπῶ τὸ ἦλελα;

Ἐδυσώπηθην λοιπὸν καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν· ὄρεσθηθεις ἐκ τῆς εὐκαιρίας ὅτι ὁ πατήρ της ἔβηε διὰ τῆς θυρίδος πρὸς τὰ ἔξω, ἔκυψα εἰς τὸ ἔσω της, καὶ μετ' ἰσχυρῆς φωνῆς τῆς εἶπα·

— Διατί δὲν ἔμεινες; πόσῃ θλιψίᾳ μοῦ ἐπροξέειπες!

Ἀντὶ ν' ἀποκριθῆ, ἔτεινε πρὸς ἐμὲ τὴν ὠραίαν χεῖρα της, τὴν ὁποίαν περιπαθῶς ἐσφιγξα. Ἡ συμπιλιώμας ἦτον πλήρης.

Ἐγὼ τοῦ πολιχνίου Β. . . ὅπου ἡ ἄμαξα ἔπρεπε νὰ παρῆ διὰ τὸ γεῦμα, αἱ ὄραι ἔτρεχαν μὲ πολλὴν ἰσχύα. Ἐλησμονήθη ἐν τούτοις μικρὸν τι περιστάσιν, τὸ ὁποῖον ἴσως φανῆ ἀνάξιον λόγου, ἀλλ' ἐγὼ μὲν πάντοτε ἠδονῆν τὸ ἐνθυμούμαι.

Ἐκείναι βραδέως οἱ ἵπποι μακρὸν καὶ τραχύνοντο. Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀνηφόρου τούτου ἐκείντο τὰ καλύβαι, ἀπὸ τὰς ὁποίας εἶδαμεν ἐξερχομένους ὀλόκληρον παιδίον ἐλευσινῶς ἐνδεδυμένον· ὅλα δὲ ὠπλισμένα μὲ βράδδους, εἰς τὴν ἄκραν τῶν ἔσω εἶχαν προσηρτημέναι μικρὰς ἀνθοδέσμας.

Ἐκείνην ἡμέραν τοῦ Θεοῦ, τὰ βράκηνδута ταῦτα πλάττειν ἀπαρμονεύουν τὴν διάβασιν τῶν ὁδοιπορικῶν βιβλίων, καὶ ῥίπτονται εἰς τὰς θυρίδας μὲ τὰς βράδδους εἰς τὰς χεῖρας, ζητούντες τὰ ἐλέη τῶν ὁδοιπόρων, καὶ θέλοντες ν' ἀπαλλάξουσι αὐτῶν καὶ τῶν φωνῶν ἀνταλλάσσον μικρὸν τι νόμισμα μὲ τὰς ἀνθοδέσμας. Εἶναι ἀληθὴς πολιορκία, οἱ δὲ ψαλμοδισκοὶ οὐ θρῆνοι κατασπαράττου καὶ τὰ αὐτὰ καὶ τὴν ἀντιπῶ.

Ἐμπροσθεν τῶν δύο ἀντιθέτων θυρίδων εἶχαν ῥυθμῶς ἀνυψωθῆ δύο μακραι καὶ λεπταὶ βράδδοι, ἑκατέρωθεν ἐπὶ κορυφῆς τὸ σύνθηες δέλεαρ. Ἡρπασαμένην ἴων ἦτις ἦλθε νὰ γωθῆ ἕως ὑπὸ κατώ τῆς ἀκροῦ, καὶ ἔρριψα τρία τέσσαρα σολδία εἰς τὸ ἔσω, ἠκούσθην γυμνοποδητὴ τὴν ἄμαξαν παιδάριον.

Ἐμπροσθὸς μου ἀρ' ἑτέρου ἔπραξε τὸ ἴδιον, ἀρπάζων τὸ ἀρωματικὸν του ὀψώνιον διὰ τὴν θυγατέρα μου. Ἡ ἀνθοδέσμη του ἦτον ὕψανος ὄμμου μὲ λευκὴν ἀντιπῶν δεδεμένου.

Ἡ θυγάτηρ του, μορφάσασα μορφασμὸν περιφροσύνης, εἶπε, βλέπουσα πρὸς ἐμὲ, ὅτι ἐπρωτίμα ἀντιπῶν ἴων. Μοῦ ἐράνην ὅτι τὴν ἐνόησα.

Κυρία μου, εἶπα ῥίπτων ἐρωτικὸν βλέμμα πρὸς ἐμὲ, ἐπειδὴ προτιμάτε τὰ ἴα, ἅς ἀλλάζωμεν τὰς ἀνθοδέσμας· ἐγὼ δὲν συμμερίζομαι τὴν κατὰ τοῦ θύσανος ἀντιπῶν ἴων, οὐκ ἔστι βεβαίως.

— Εὐχαρίστως, κύριε, ἀπεκριθῆ πλησιάζασα τὴν ἀνθοδέσμην εἰς τὸ πρόσωπόν της πρὶν μοῦ τὴν δώσῃ.

Ἡ ἀλλαγὴ ἔγεινεν ἀμέτῳ.

Ἐγὼ δὲ τὴν ἔφερα εἰς τὰ χεῖλη μου μεθυσθεὶς ἀπὸ χαρὰν μανιώδη. Κατ' εὐτυχίαν μου, ὁ πατήρ ἔβηε τοῦς ὀφθαλμοῦς πρὸς τὸν δρόμον, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ μᾶς ἰδῆ. Ἡ δὲ νεῆνις, ὡς ἀποσβολοθεῖσα ἀπὸ τὸ πῦρ τῶν βλεμμάτων μου, ἀπέστρεψε τὴν ὄρασίν της, καὶ ἔκρυψε τὴν ἀνθοδέσμην εἰς τὸν κόλπον της. Εὐτυχῆς ἀνθοδέσμη!

Ἐπάρχει σκόπελος τὸν ὁποῖον σπανίως ἀποφεύγει ὁ γινόμενος ἱστοριογράφος τοῦ ἰδίου αὐτοῦ βίου, καὶ ὁ σκόπελος οὗτος εἶναι ἡ πολυλογία καὶ ἡ φορτικὴ ὀχληρία τῶν λεπτομερειῶν. Ἐπειδὴ τίποτε εἰς αὐτὸν δὲν εἶναι ἀδιάφορον, καὶ ὁ παραμικρὸς μορφασμὸς καὶ τὸ ποραμικρὸν νεῦμα, ἐπειδὴ ὅλα τὰ παραμικρὰ ταῦτα ὑπῆρξαν δι' αὐτὸν μεγάλα συμβάντα καὶ ἀφορμαὶ βιαιῶν συγκινήσεων, δὲν ἠξέουρε νὰ ἐκλέξῃ, δὲν ἠξέουρε νὰ παραμερίσῃ τὰ ἐπουσιώδη· ἀλλὰ τὰ ἐκθέτει ὅλα, καὶ δὲν χαρίζεται εἰς τὸν ἀναγνώστην οὔτε τὸ πλέον ἀνάξιον λόγου συμβάν. Καὶ τοῦτο ἀναμφιβόλως μοῦ συνεθεῖ πολλοκίς εἰς τὴν παρουσίαν διήγησιν, ἀποτελοῦσαν τὸ φαινότερον ἐπεισόδιον τῆς ζωῆς μου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσῃτε· δὲν γράφω μυθιστορηματίζουμαι ἱστορίαν ἀληθινήν, καὶ καθὲς ἅς λάβῃ τὰ μέτρα του· παντοῦ δὲ καὶ πάντοτε εἶναι παραδεδεγμένον ὅτι ἡ ἀλήθεια ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἦται φορτικὴ. Μολοταῦτα, θὰ προσπαθῆσω νὰ μὴ κάμω πολλὴν κατάχρησιν τοῦ προνομίου τούτου, παρατρέχων, ἂν καὶ μὲ λύπην μου, τὰς παρελθούσας ὀλίγας ὥρας μέχρι τοῦ σταθμοῦ Β. . . ὅπου, καθὼς εἶπαμεν, ἔπρεπε νὰ σταθῇ ἡ ἄμαξα διὰ τὸ γεῦμα.

Ἦτον καὶ ὑπερήτων καιρὸς δι' ἐμὲ νὰ συλλογισθῶ καὶ ν' ἀπορασίω τί νὰ πράξω. Τὸ ἔσπερας ἐκείνο, ἡ ἄμαξα ἐφθάνεν εἰς Μ. . . τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου μου.

Ἡ θεία μου διέτριβεν εἰς ἀγροκήπιον κείμενον μίαν περίπου ὥραν μακρὰν τῆς πόλεως ταύτης· ἀλλὰ τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου τούτου ἐμελλε φυσικὰ ν' ἀλλάξῃ ὄμοῦ μὲ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ, καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην δὲν ἤξευρα σωστὰ ποῦ ὑπήγαγα.

Χωρὶς νὰ ἦμαι καθ' ὑπερβολὴν περίεργος, ἐπετρέπετο βεβήτως εἰς ἐμὲ νὰ ζητήσω νὰ πληροφορηθῶ περὶ τούτου, ὡς καὶ περὶ πολλῶν ἄλλων ὅθεν ἅμα ἐφθασαμεν εἰς Β. . . ἤθερα πρόφασιν τινα καὶ παρεκάλεσα τὸν ἀμαξηλάτην νὰ μοῦ διείξῃ τὸ φύλλον τῆς ὁδοιπορίας του. Μαντεύετε ἀναμφιβόλως, κύριοι Ἀναγνώσται, τί ἦθελα νὰ μάθω.

Ἐμαθα λοιπὸν ὅτι ὁ παχὺς συνοδοιπόρος μου ὠνομάζετο κύριος Δουφούρ. Τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν εἶχε βεβαίως τὴν λάμψιν τῶν Μονμορανοῦ καὶ τῶν Ῥοχάν· ἀλλὰ, γινομένη σύζυγός μου, ἡ κυρία Δουφούρ δὲν θὰ εἶχε πλέον ὄνομα ἄλλο παρὰ τὸ ἐδικόν μου· τὸ ὄνομα λοιπὸν ἦ διόλου ἢ πολλὰ ὀλίγην ἐπιρροὴν εἶχεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

Πληροφορηθεὶς περὶ τούτου, ἔμενε νὰ μάθω πρὸς ποῖαν γωνίαν τῆς Γαλλίας ὁ πατήρ καὶ ἡ θυγάτηρ διευθύνοντο, δότι εἶχα πλέον ἀπόφασιν σταθερὰν νὰ τοὺς ἀκολουθῆσω, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς ἂν μὲ